

právně osobou neoprávněnou, nebo beze svolení rukojmího nebo proti úmluvě s ním uzavřené, a lze je pak namítnouti i bezelstnému idosatáři směnečnému. Stalo-li se však za souhlasu rukojmího, aneb schválil-li rukojmí doložku dodatečně, nelze mluvit o zfalšování směnky a nelze je vůbec namítati (§§ 1016 a 1017 obč. zák.). Proti námitce žalovaných, že rukojemská doložka byla napsána rukou třetí osoby dodatečně a neoprávněně, bránila se žalobkyně tvrzením, že se pozdější doplnění rukojemské doložky stalo indosantkou na základě zmocnění daného žalovanými rukojmími. Touto obranou se nižší soudy důsledkem svého právního názoru o nedostatku vlastnoručného napsání rukojemské doložky nezabývaly.

Čís. 12514.

Bylo-li o návrhu žalované strany, aby řízení bylo prohlášeno zmatečným, rozhodnuto jen předběžně, usnesením, jímž byla žalující straně podle § 6 c. ř. s. udělena lhůta k odstranění nedostatku zákonného zastoupení, výrok o tom pak, jaké účinky bude mít případné bezvýsledné projití udělené lhůty, zachován byl rozhodnutí konečnému, jest toto konečné rozhodnutí usnesením zcela samostatným, není k jeho vydání zapotřebí předchozího ústního jednání a není závady v tom, vydal-li toto usnesení jiný senát, než-li byl senát, který vydal předběžné usnesení.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1933, R I 936/32.)

Žalující obec S. v Čechách domáhala se na žalované osadě S. uznání vlastnictví k pozemkům. Žalovaná osada navrhla, by řízení bylo prohlášeno zmatečným, ježto žalující obci nebyl zřízen podle § 101 obec. zřiz. čes. zástupce, jenž by provedl rozepři. Usnesením ze dne 22. ledna 1932 udělil senát soudu první stolice žalující obci přiměřenou lhůtu k odstranění nedostatku zákonného zastoupení žalující obce. Ježto žalující obec ve lhůtě neodstranila nedostatek zákonného zmocnění, odmítl soud první stolice usnesením ze dne 20. července 1932 v jiném složení senátu žalobu. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu jako zmatečné a uložil prvnímu soudu, by po případném doplnění řízení vydal nové rozhodnutí. Důvody: Ve smyslu §§ 412 první odstavec a 425 třetí odstavec c. ř. s. mělo napadené usnesení vyneseno býti soudci, kteří se účastnili ústního líčení, jež předcházelo vydání usnesení. Kdežto však ústní jednání konáno bylo za předsednictví soudního rady F-a a za účasti soudních radů R-a a W-a, bylo napadené usnesení vydáno v neveřejném sezení senátu, jemuž předsedal soudní rada F. a jehož se zúčastnili soudní rada V. jako zpravodaj a soudní rada Dr. S. jako předsedící. Nebyl tedy rozhodující soud řádně obsazen, a bylo proto ke stížnosti napadené usnesení z důvodu zmatečnosti podle § 477 čis. 2 c. ř. s. zrušiti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodům svého zrušovacího usnesení, o rekursech proti usnesení prvního soudu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud považuje především dovolací rekurs v tomto případě za přípustný. Rekursní soud vyslovil sice ve výroku napadeného usnesení, by první soud »po případě po doplnění řízení,« nové rozhodnutí vydal. Z povahy věci samé však plyne, že tu k výsledku stran po rozumu druhého odstavce § 527 c. ř. s. vůbec ani dojíti nemůže, a lze proto odporovati dotčenému usnesení dovolacím rekuresem. Ve věci samé jest dovolací rekurs opodstatněn. Usnesením ze dne 22. ledna 1932, jímž byla žalující straně podle § 6 c. ř. s. udělena lhůta šestiměsíční k odstranění nedostatku zákonného zastoupení podle § 101 obecního zřízení pro Čechy, bylo rozhodnuto o návrhu žalované strany, by řízení bylo prohlášeno zmatečným jen předběžně; výrok o tom pak, jaké účinky bude mít případné bezvýsledné projití udělené lhůty zachován byl rozhodnutí konečnému. Toto konečné rozhodnutí ze dne 20. července 1932 jest usnesením zcela samostatným, tkvícím v jiném skutkovém podkladě mezi tím se vytvořivším, a není ani k jeho vydání zapotřebí předchozího ústního jednání. Není tudíž závady v tom, vydal-li usnesení toto jiný senát, nežli senát ze dne 22. ledna 1932 a napadené usnesení mylně v tom spatřuje zmatečnost podle § 477 čís. 2 c. ř. s. Ustanovení §§ 412 a 425 c. ř. s. tu nedopadají, poněvadž předpokládají právě předchozí ústní jednání.

Čís. 12515.

Neplatí v š e o b e c n ě zásada, že sudiště podle § 101 j. n. platí jen ve prospěch tuzemců. Kde cizozemec nemá možnost zjednatí ani v cizozemsku průchod svému právu a sáhnouti touto cestou na tuzemský majetek jiného cizozemce, není příčiny, odpírati sudiště vzájemnosti. Není proto závady, aby cizozemský věřitel, pokud není zahájeno konkursní řízení proti jeho cizozemskému dlužníku i v tuzemsku, nevedl exekuci na tuzemský nemovitý majetek a nemohl žalobu na cizozemského dlužníka opřítí o sudiště § 101 j. n., nemá-li jiného sudiště v tuzemsku.

Sudiště podle § 99 j. n. je dáno jen ve prospěch tuzemců a těch cizozemců, kteří v tuzemsku bydlí nebo se zdržují. Poskytuje-li německé právo toto sudiště i cizozemcům, kteří nebydlí a nezdržují se v Německu, nemá to pro posouzení přípustnosti sudiště majetku ve prospěch příslušníka říšskoněmeckého v tuzemsku významu, ale je na místě, aby bylo použito pro takový případ sudiště vzájemnosti a poskytnuto i cizozemci jako sudiště vzájemnosti sudiště majetku v tom rozsahu, jak je poskytují říšskoněmecké soudy československým příslušníkům.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1933, R I 180/33.)

Obec W. v Bavorsku žalovala bavorskou firmu u tuzemského soudu (u krajského soudu v K.) o zaplacení peněžité pohledávky a odůvodňovala příslušnost dovolaného soudu předpisy §§ 99 a 101 j. n. K námitce místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl.